

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNE REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **EkoMotoL CZ, spol. s r. o.**, se sídlem Praha 5, Štefánikova 65, zastoupeného Mgr. Janou Kopáčkovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Štefánikova 65, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2005, čj. 500/1082/50221/05, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2007, čj. 10 Ca 58/2006 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha, oddělení odpadového hospodářství ze dne 8. 4. 2005, čj. 1/OH/06252/05/Ha byla žalobci uložena podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a změně dalších zákonů (dále též „zákon o odpadech“) pokuta ve výši 500000 Kč za porušení § 14 odst. 1 téhož zákona, neboť žalobce na pozemcích p. č. 431, 432, 436 a 437 v k. ú. Motol provozoval zařízení na odstraňování odpadů, a to bez příslušného souhlasu.

K odvolání žalobce rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy ze dne 29. 12. 2005, čj. 500/1082/50221/05 bylo uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku doplněno o dobu spáchání deliktu s tím, že ostatní text napadeného rozhodnutí zůstává beze změny.

Žalobou podanou u Městského soudu se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení tohoto rozhodnutí. Jako jediný žalobní bod uvedl, že zákonem č. 188/2004 Sb. byl novelizován zákon o odpadech a to tak, že v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech, bylo stanoveno, že tento zákon

se nevztahuje na vytěžené zeminy a hlušiny, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám), stanovených prováděcím právním předpisem. Žalovaný však v rozporu s § 2 odst. 3 zákona o odpadech tento prováděcí právní předpis doposud nevydal. Za této situace nemůže svoji legislativní nečinnost přičítat k tíži adresátů, zvláště pak, jde-li o vyvozování odpovědnosti za správní delikt. Právní názor, že do doby vydání tohoto prováděcího právního předpisu nelze § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 185/2001 ve znění zákona č. 188/2004 vůbec jakkoli aplikovat a tedy i nadále považovat jakoukoli, tedy i naprosto neškodnou výkopovou zeminu za odpad, nemůže obstát.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2007, čj. 10 Ca 58/2006 – 28 byla žaloba zamítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí městský soud poukázal na to, že skutečně bylo povinností žalovaného vydat dotyčný právní předpis, ovšem s tím, že do jeho vydání tuto výlukou ze zákona o odpadech nelze aplikovat. Na základě důkazů provedených ve správním řízení však dospěl k závěru, že § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech na daný případ vůbec nedopadá (a námitka nevydání prováděcího právního předpisu je účelová). Po výkladu pojmu „vytěžené zeminy, hlušiny a sedimenty“ uvedl, že o takovýto materiál ukládaný na pozemky žalobcem se nejednalo, neboť šlo o zeminu, kámen, stavební sut', zbytky omítek, zbytky kabelů atd.

Kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá přezkoumání a zrušení tohoto rozsudku. Jako první stížní důvod s poukazem na nájemní smlouvu uzavřenou s Městskou částí Praha 5 dovozuje, že nemohl být subjektem provádějícím skládkování odpadů, neboť účelem nájmu bylo dle této smlouvy shromažďování materiálu sloužícího k rekultivaci. Pokud se týká pozemku p. č. 437 ve smlouvě uzavřené s panem J. K. bylo stanoveno, že „materiál zůstane ve vlastnictví p. K. do vyřízení potřebných povolení pro rekultivaci a stavební povolení sportoviště, poté materiál přejde do vlastnictví společnosti EkoMotol bezplatně“. Tuto smlouvu vzal na vědomí i stávající „správce“ pozemků – Městská část Praha 5. Stěžovatel tedy nepřevzal od pana Kučery žádný materiál (ani odpad), ale pouze souhlasil s jeho uložením na tomto pozemku, který mu by pronajat.

Stěžovatel v další části kasační stížnosti dovozuje porušení procesních předpisů a to jak při kontrolní činnosti České inspekce životního prostředí, tak i u žalovaného.

Pokud se týká žalobních bodů, stěžovatel pouze obecně uvedl, že soud při hodnocení důkazů vycházel z dvojího metru. Zatím co údajné pochybení žalobce je hodnoceno v rozporu se zákonem o odpadech jako porušení tohoto zákona a byla mu uložena finanční pokuta, záměrné neplnění povinnosti ze strany žalovaného je přecházeno a naopak omlouváno. V této souvislosti stěžovatel poukázal na jiné rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, který uznal „platnost“ ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především dovozuje, že bylo prokázáno, že se stěžovatel podílel na navážení odpadu na dotyčné pozemky. Dále konstatuje, že jakékoli smlouvy uzavřené žalobcem s kýmkoliv jej nezbavovalo povinnosti dodržovat právní předpisy, mj. zákon o odpadech. Žalovaný polemizuje i s tvrzením stěžovatele o porušení procesních předpisů. Závěrem uvádí, že zemina znečištěná odpadem, jak tomu bylo i v daném případě, nemohla být vyňata z působnosti zákona o odpadech a to bez ohledu na to, zda příslušná vyhláška byla vydána. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

O podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud uvážil takto:

Zdejší soud již opakovaně (např. v rozsudku ze dne 3. 9. 2008, čj. 1 Afs 102/2008 – viz www.nssoud.cz) vyslovil, že je pouze na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší, nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv, a je na něm, aby v případě, že se bude takto domáhat ochrany svých práv, v žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.). Správní soudnictví je ovládáno jednak zásadou koncentrační (viz § 71 odst. 2 a § 72 s. ř. s.), jednak zásadou dispoziční (pokud nejde o případy, ke kterým musí soud přihlédnout z úřední povinnosti). Soud tedy v řízení o žalobě zásadně přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu jen v mezích žalobních bodů. Při rozhodování o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v tomto směru posuzuje, zda se krajský (městský) soud náležitě vypořádal se všemi žalobními body.

V daném případě stěžovatel v žalobě pouze namítal, že žalovaný nesplnil svoji povinnost vydat prováděcí právní předpis [§ 2 odst. 3 ve vztahu k § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech] a jaké dle jeho názoru tato skutečnost pro uložení sankce má důsledky. Kasační stížnost v tomto směru pouze hovoří „o dvojím metru“, aniž by „např. dovozovala, že výklad pojmů“ vytěžená zemina, hlušina včetně sedimentů z říčních toků provedený městským soudem je nesprávný, či že závěr o tom, že o takovýto materiál se nejednalo, se opírá o neúplné skutkové zjištění ve správním řízení, o nesprávné hodnocení důkazů apod. Proto nemůže takto obecně formulovaná stížní námitka, obstát. Ostatní důvody uvedené v kasační stížnosti (závěr, že stěžovatel neprovozoval skládku s poukazem na dohody o nájmu, námitka porušení procesních předpisů) stěžovatel v žalobě neuplatnil, ač tak učinit mohl. Proto k těmto stížním námitkám nemohl zdejší soud přihlédnout (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Ze všech těchto důvodů byla kasační stížnost žalobce zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu